

Sygn. akt II Cz 20/16

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Chmura

Sędziowie: SO Wojciech Vogt

SR del. Mariusz Drygas

po rozpoznaniu w dniu 18 lutego 2016 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Z. G.

przeciwko pozwanemu M. G.

o alimenty

na skutek zażalenia adw. A. G. na postanowienie Sądu Rejonowego w Kaliszu z dnia 23 czerwca 2015r.

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSO Wojciech Vogt SSO Jacek Chmura SSR del. Mariusz Drygas

Sygn. akt II Cz 20/16

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 23 czerwca 2015r. Sąd Rejonowy w Kaliszu odrzucił zażalenie wniesione przez adwokata A. G. na postanowienie z dnia 15 kwietnia 2014r. w przedmiocie umorzenia postępowania w zakresie żądania powódki Z. G.. W uzasadnieniu Sąd I instancji stwierdził, iż w dniu 23 kwietnia 2015r. wymieniony został zobowiązany do złożenia w terminie 7 dni pełnomocnictwa od Z. G., która w dniu 12 marca 2015r. ukończyła 18 lat i uzyskała pełnoletniość oraz pełną zdolność do czynności prawnych. W związku z powyższym matka małoletniej nie jest jej przedstawicielem ustawowym i nie może reprezentować córki bez udzielenia jej pełnomocnictwa, a Z. G. nie udzieliła pełnomocnictwa adwokatowi ani matce i sama nie wniosła zażalenia na postanowienie Sądu o umorzeniu postępowania.

Od przedmiotowego postanowienia zażalenie złożył adw. A. G., wnosząc o jego uchylenie. Skarżący zarzucił, iż ocena Sądu I instancji pomija dwa kluczowe elementy. Po pierwsze, zakresem roszczenia zostały objęte alimenty za okres przed uzyskaniem pełnoletniości przez powódkę, które to alimenty płatne winny być do rąk matki i stanowiły de facto udział pozwanego w kosztach utrzymania córki, jakie w zakresie nierozpoznanego roszczenia musi pokryć matka powódki. Dlatego w powyższym zakresie legitymacja czynna po stronie matki nie wygasła z chwilą uzyskania przez powódkę pełnoletniości. Po drugie, udzielone skarżącemu pełnomocnictwo nie wygasło z chwilą uzyskania przez powódkę pełnoletniości, dlatego też brak było podstaw do żądania nowego pełnomocnictwa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jest niezasadne.

Szczegółowe odniesienie się do podniesionych w zażaleniu zarzutów wymaga poczynienia pewnych uwag porządkujących. Otóż prawa i obowiązki alimentacyjne mają charakter ściśle osobisty, wiążący się z osobami uprawnionego i zobowiązanego do alimentacji (por. chociażby uchwała SN z dnia 24 lutego 2011 r., III CZP 134/10). Dlatego też roszczenia alimentacyjne mogą być realizowane jedynie pomiędzy stronami tego stosunku i to stronom tym przysługuje legitymacja procesowa – czynna oraz bierna. Czym innym jest zaś kwestia działania w imieniu strony nie mającej zdolności procesowej, do którego upoważniony jest jej przedstawiciel ustawowy (art. 66 k.p.c.).

W świetle przytoczonych argumentów nie można zgodzić się z zarzutem, jakoby matce powódki przysługiwała legitymacja czynna w sprawie o alimenty należne córce w okresie poprzedzającym uzyskanie pełnoletniości. Z podniesionej w zażaleniu argumentacji na poparcie wskazanego zarzutu słuszne jest więc jedynie stwierdzenie, iż B. G. nie utraciła legitymacji czynnej z dniem 12 marca 2015r. Wynika to jednak z faktu, że nie można utracić uprawnienia, którego się nigdy nie posiadało. Legitymacja czynna w zakresie roszczenia alimentacyjnego na rzecz Z. G. przysługiwała bowiem wyłącznie jej, zarówno w odniesieniu do alimentów należnych przed, jak i po uzyskaniu zdolności procesowej. Stąd też matka powódki nie może skutecznie działać w imieniu własnym w sprawie z powództwa jej córki, w tym wnosić środków odwoławczych.

Odnosząc się do drugiego z zarzutów, czyli zarzutu błędnego przyjęcia wygaśnięcia pełnomocnictwa procesowego, należy na wstępie odwołać się do poglądów dominujących w orzecznictwie Sądu Najwyższego w kwestii udzielenia pełnomocnictwa procesowego do reprezentowania w postępowaniu cywilnym małoletniej strony tego postępowania. W ich świetle, uzyskanie pełnoletniości ma jedynie ten skutek, że ustaje przedstawicielstwo ustawowe. Okoliczność ta pozostaje jednak bez wpływu na udzielone w imieniu dziecka pełnomocnictwo (por. wyrok z dnia 9 marca 1983 r., I CR 34/83, publ. OSNC 1983 Nr 11, poz. 180, uchwała z 11 października 1995 r., III CZP 139/95 publ. OSNC 1996 Nr 1, poz. 17). Ten aprobowany przez Sąd II instancji pogląd nie znajdzie jednak zastosowania na gruncie przedmiotowej sprawy. Z treści załączonego do pozwu pełnomocnictwa wynika bowiem jednoznacznie, iż matka powódki udzieliła pełnomocnictwa do działania w swoim imieniu i na swoją rzecz, a nie małoletniej. Bez wątplenia zaś pełnomocnictwo uprawniające adwokata do działania w imieniu osoby małoletniej może zostać skutecznie udzielone przez rodzica wyłącznie przez złożenie oświadczenia w imieniu tejże osoby, nie zaś w imieniu własnym. Nie do przyjęcia jest taka konstrukcja prawna, zgodnie z którą pełnomocnictwo procesowe udzielone przez przedstawiciela ustawowego małoletniego dziecka we własnym imieniu, obejmuje swoim działaniem również dziecko pozostające pod władzą rodzicielską tegoż przedstawiciela.

Skoro więc adwokat nie był pełnomocnikiem córki tylko matki, to nie był uprawniony do składania zażalenia w imieniu córki. Dlatego też Sąd I instancji zasadnie wezwał adw. A. G. do przedłożenia pełnomocnictwa od Z. G., a w sytuacji nieuczynienia zadość wezwaniu, prawidłowo odrzucił zażalenie.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie [art. 385 k.p.c.](#) w związku z [art. 397 § 2 k.p.c.](#), orzeczono jak w sentencji.

SSO Wojciech Vogt SSO Jacek Chmura SSR del. Mariusz Drygas